

Jeg synes, det siger meget om den arbejdsplads, vi har her i Folketinget. Det er klart, at en mindretalsregering skal samarbejde, og det er i øvrigt også bedst for Danmark. Men en mindretalsregering må naturligvis også søge at få mest muligt igennem af den politik, regeringen nu engang står for.

Vi har et af de mest velfungerende samfund i verden, og vi har alle muligheder for at klare os, hvis vi griber tingene rigtigt an. Gennem de seneste 5 år har vi styrket vort fundament for at sikre, at alle mennesker, som har behov for en hjælpende hånd, får det, og at alle, der har mulighed derfor, i de kommende år kan komme ind i samfundet igen og få nye chancer.

Men det kan hurtigt gå den forkerte vej. Det kan hurtigt gå den forkerte vej igen, hvis vi ikke tør. Hvis vi lader stå til, når der skal træffes beslutninger, som vi godt ved ikke er særlig populære, men erkender en nødvendig.

Og lige nu, lige nu skal vi gøre en ekstra indsats for fællesskabet igen, for det går lige lovlig stærkt i den samlede økonomiske udvikling. Det er i grunden lige så galt, som hvis det går for langsomt, eller det går helt i stå, sådan som situationen jo forelå, da regeringen kom til for 5 år siden.

Efter 5 års hårdt arbejde fra alle i Danmark er vi nu i fremgang igen, i beskæftigelsen, i økonomien, ja, vi har fået det bedre i Danmark. Ikke alle endnu, men mange flere end før. Nu gælder det om at holde fast. Nu gælder det om at holde os på sporet.

Den pinsepakke, som nu forhandles her i Tinget, handler om ansvarlighed, ansvar for at sikre, at dansk økonomi fortsat udvikler sig som en af de stærkeste og sundeste i Europa, omhu for at sikre fortsat solid vækst i beskæftigelsen og stabilt overskud på finanser og på betalingsbalancen.

Orden i økonomien er jo selvfølgelig ikke et mål i sig selv, det er middel til, at vi kan gøre alt det, vi gerne vil.

Vi ved jo alle sammen godt af bitter erfaring, hvem der bliver ramt, hvis økonomien ryger af sporet. Det så vi under kartoffelkuren i 1986; det har vi set ved tidligere lejligheder. Det må ikke ske igen.

Efter de første 5 års fremgang i Danmark har jeg et håb og et ønske om, at vi kan tage fat på det næste store træk i samfundsudviklingen, at vi efter pinsepakken for alvor kan gå i gang med at få kvaliteten op og gælden ned, for vi har brug for begge dele.

Jeg ved godt, det ikke er let. Jeg ved godt, det fordrer, at hver en krone bliver vendt og drejet og brugt med ansvar og omhu. Regeringen har en ambition om at opbygge det moderne velfærdssamfund, det moderne fællesskab, hvor der er plads til den enkelte, og hvor der er muligheder for os alle sammen, hvor omsorgen og respekten for hinanden er større.

At gennemføre næste træk: bedre vilkår til ældre og udstødte, det koster. At give vore børn og deres forældre muligheder for at være mere sammen, det koster. At gøre vore hospitaler, ældrepleje, de psykisk syges vilkår endnu bedre, det koster. Det koster alt sammen. Jeg ved godt, at ikke alle ældre får den service, de i virkeligheden har behov for. Det piner os alle; det skal vi gøre bedre, selv om det tager tid. Vi ved godt, at det koster.

Men én ting er fuldstændig sikker: Hvis der ikke er orden i økonomien, så går det ud over vores fællesskab; så går det ud over dem, der har det dårligst; så kan vi ikke leve op til de løfter, vi har stillet befolkningen i udsigt.

Jeg ved også godt, at nogle siger: Hvorfor lige mig, hvorfor ikke naboen? Svaret for regeringen er enkelt og ligetil: Vi skal løfte i flok, for vi har alle sammen et medansvar for vores samfunds fremtid.

Den pinsepakke, vi nu lægger sidste hånd på, er ikke bare et traditionelt økonomisk indgreb. Den er mere end det. Den er i virkeligheden en konsekvent fortsættelse i den retning på det skattepolitiske område, som regeringspartierne har arbejdet for og været en del af aftalen om, ja, siden 1986.

I 1986 tog vi fat på første trin i den skattepolitiske fornyelse. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var en del af det samlede aftalekompleks, dengang sammen med de borgerlige, daværende regeringspartier.

I 1993 blev det til næste fase i den samme skattepolitiske udvikling. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var en del af det flertal, som den daværende flertalsregering med de nuværende regeringspartier plus nogle andre byggede på.

Nu her i 1998 lægger vi i virkeligheden tredje brik på en videreførelse af den skattepolitiske udvikling. Igen er det de to nuværende regeringspartier, der deltager, men denne gang med andre politiske partier end i henholdsvis 1986 og 1993, og det skal SF og Enhedslisten ikke have utak for; det skal de have anerkendelse